

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Gladus International s.r.o.**, se sídlem Denisova 277/16, Olomouc, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Sádky 1605/2, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**, se sídlem Lazecká 545/22, Olomouc, o návrhu na obnovu řízení, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2014, č. j. 22 A 14/2012 – 142,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byl jako nedůvodný podle ustanovení § 118 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnut návrh na obnovu řízení vedeného krajským soudem pod sp. zn. 22 A 14/2012. Toto řízení bylo pravomocně skončeno rozsudkem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 22 A 14/2012 – 96, kterým byla ve výroku I. jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatelky proti tvrzenému nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v zavdání příčiny k uvedení informace ohledně zapojení stěžovatelky v karuselových podvodech v odeslaných formulářích SCAC 2004. Kasační stížnost stěžovatelky proti výroku I. tohoto rozsudku pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 Aps 13/2012 – 42.

I. Vymezení věci

[2] Předmětem sporu v projednávané věci je posouzení, zda stěžovatelkou předložené nové skutečnosti a důkazy odůvodňují povolení obnovy řízení vedeného krajským soudem pod sp. zn. 22 A 14/2012 či nikoliv.

[3] Stěžovatelka v návrhu na obnovu řízení uvedla, že na základě nových skutečností a důkazů nemohou obstát závěry krajského soudu, z nichž dovodil reálný základ podezření, že se stěžovatelka účastnila podvodných mezinárodních obchodů. Rozhodnými skutečnostmi pro toto podezření bylo mimo jiné: 1) prokázání skutečností, že stěžovatelka převzala či minimálně kopírovala obchodní činnost společnosti EXMOORE INVESTMENTS, s.r.o. (dále jen „společnost EI“), neboť jejich postupy byly shodné stejně jako základní subjekty tvořící řetězec obchodní spolupráce; 2) zaregistrování společnosti EI na počátku roku 2008 v databázi EUROCANET, což je databáze pro zamezení daňových úniků v oblasti DPH, vytvořená z podnětů specializovaných útvarů působících v některých státech Evropské unie; informace se vztahují k těm subjektům, jejichž činnost byla vyhodnocena jako riziková s velkou pravděpodobností existence podvodných transakcí.

[4] K závěru, že stěžovatelka převzala obchodní činnost společnosti EI, vyšly najevo nové skutečnosti, které vypověděli úředníci žalovaného během podávání vysvětlení při prověřování podezření z přečinu maření úkolu úřední osoby z nedbalosti. Z výpovědi Bc. M. M. a Ing. V. L., úředníků žalovaného, kteří se nejvíce podíleli na řízeních souvisejících s činností stěžovatelky, vyplynulo, že nebyla napojena na společnost EI. Oba úředníci na otázku, zda věděli, že stěžovatelka převzala stejný obchodní model, který dříve používala společnost EI, shodně uvedli, že tuto okolnost nevěděli, což ani vzhledem ke skutečnostem vědět nemohli. Jako důkaz navrhla usnesení Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje č. j. KRPM-102881-13-TČ-2013-140581-09.

[5] Žalovaný neměl informace o tom, že převzala nebo kopírovala obchodní činnost společnosti EI. Informace, jež o stěžovateli šířil žalovaný na formulářích SCAC 2004, tak nebyly založeny na pravdivém základu a ani neexistovalo důvodné podezření, že by se stěžovatelka účastnila nějakých podvodných obchodních praktik.

[6] Závěry krajského soudu o povaze systému EUROCANET také nejsou věcně správné. Z nově dostupných informací vyšlo najevo, že povaha systému EUROCANET je odlišná. Dle vyjádření Generálního finančního ředitelství EUROCANET v posuzovaném období fungoval jako systém poskytování spontánních informací mezi členskými státy EU. Jednalo se o síť – systém, jehož prostřednictvím docházelo k vzájemné výměně informací. Samotný systém pak měl být toliko efektivnější a rychlejší variantou mezinárodní spolupráce pramenící z evropských právních předpisů. EUROCANET tedy nepředstavoval databázi údajů a ani nesloužil jako registr podvodných subjektů či transakcí. Na úrovni EU nebyla stanovena jakákoliv pravidla pro uchovávání těchto informací a ani nebyla vedena souhrnná evidence o informacích vyměňovaných systémem EUROCANET. Z uvedeného stěžovatelka dovodila, že vzhledem ke skutečnosti, že EUROCANET nepředstavoval žádnou databázi sloužící pro zamezení daňových úniků v oblasti DPH mezi členskými státy, nemohla žádost ohledně jedné transakce společnosti EI prostřednictvím EUROCANETU vypovědět nic o možném zapojení této společnosti do podvodů tak, jak k tomu dospěl krajský soud.

[7] Krajský soud v napadeném usnesení posoudil výše uvedené skutečnosti a důkazy a dospěl k závěru, že tyto neodůvodňují povolení obnovy řízení ve věci sp. zn. 22 A 14/2012. Skutečnost, že stěžovatelka převzala obchodní aktivity společnosti EI, měl

krajský soud za prokázanou obsahem úředního záznamu ze dne 4. 3. 2008, v němž jednatel a vlastník společnosti EI a současně jednatel a vlastník stěžovatelky Milan Jana výslovně uvedl, že od ledna 2008 veškeré aktivity společnosti EI přesunul na stěžovatelku a v budoucnu předpokládá sloučení těchto společností s tím, že společnost EI úplně zanikne. Vypovídací hodnota tvrzení jednatele a vlastníka obou společností nemůže být zpochybněna dodatečnými tvrzeními pracovníků žalovaného, učiněnými s více než tříletým časovým odstupem v rámci řízení o podezření ze spáchání přečinu maření úkolu úřední osoby z nedbalosti. Úřední záznam o výpovědi Milana Jany ze dne 4. 3. 2008 krajský soud navíc hodnotil ve vzájemné souvislosti se skutečnostmi, jež vyplynuly ze správního spisu vedeného správcem daně ve věci osmi vytýkacích řízení za zdaňovací období listopad 2007 až červen 2008. Obsahem tohoto spisu bylo prokázáno, že pohyb zboží z Litvy přes Českou republiku do Španělska včetně přepravců a cílového logistického skladu NAEKO HANDLING ve Španělsku, jakož i odběratelů, kopíroval předcházející činnost společnosti EI.

[8] K druhému tvrzenému důvodu pro obnovu řízení krajský soud uvedl, že přesné vymezení charakteru systému EUROCANET tak, jak bylo provedeno Generálním finančním ředitelstvím v jeho vyjádření ze dne 18. 6. 2013, č. j. 28462/13/7001-21002-011073, je pro posouzení faktu, že společnost EI v tomto systému figurovala, nerozhodné. I v tomto případě měl obsah správního spisu vedeného ve věci daňového subjektu EI za prokázané, že byla v systému EUROCANET vedena signální informace, podle které je společnost EI vedena v tomto registru na základě signalizace belgických správních orgánů. Je pravdou, že z vyjádření Generálního finančního ředitelství vyplývá, že systém EUROCANET sloužil ke vzájemné výměně informací s cílem prověření plnění daňových povinností v rámci nastaveného systému zdaňování intrakomunitárních transakcí a cíl výměny informací byl obdobný jako systém výměny informací ze souhrnných hlášení zavedených a používaných v rámci VIES pro křížovou kontrolu plnění daňových povinností v rámci EU. Je zde rovněž výslovně uvedeno, že z informace obdržené prostřednictvím systému EUROCANET nebyla ze strany orgánů finanční správy ČR dovozována a priori vyšší rizikovost příjemců plnění, když šlo pouze o informace z jiného členského státu k prověření plnění daňových povinností v rámci obecně rizikového mechanismu v systému zdaňování intrakomunitárních transakcí. Charakteristika databáze EUROCANET vymezená krajským soudem proto zcela obстоjí i v kontextu informace poskytnuté Generálním finančním ředitelstvím, s výjimkou dovětku „s velkou pravděpodobností existence podvodných transakcí“.

[9] Krajský soud zdůraznil, že v rozsudku ve věci sp. zn. 22 A 14/2012 byl věcně posuzován tvrzený nezákonný zásah žalovaného, spatřovaný v poskytnutí informací o stěžovateli ve formulářích SCAC 2004 a nikoliv v databázi EUROCANET. Zmíněná nepřesnost ve vymezení databáze EUROCANET nemůže sama o sobě představovat důvod pro obnovu řízení v této věci, neboť zaregistrování společnosti EI v databázi EUROCANET bylo pouze jednou z rozhodných skutečností, na jejichž základě krajský soud vystavěl svou argumentaci o nedůvodnosti žaloby. Všechny rozhodné skutečnosti (podrobně popsané na str. 10 – 11 rozsudku) ve své komplexnosti a vzájemných souvislostech představují důvody, v nichž shledal reálný základ podezření, že stěžovatelka byla účastna podvodných mezinárodních obchodů a že tedy informace poskytnutá prostřednictvím formulářů SCAC 2004, resp. zavdání příčiny k uvedení této informace

žalovaným, nebylo nezákonným zásahem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[10] Proti usnesení krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítá, že krajský soud nesprávně hodnotil skutečnosti, které vyšly nově najevo, a které stěžovatelka nemohla bez své viny uplatnit v původním řízení.

[11] Stěžovatelka uvádí, že z výpovědí Bc. M. M. a Ing. V. L. shodně vyplynulo, že jim nebylo známo, že stěžovatelka převzala stejný obchodní model jako společnost EI. Je tak zřejmé, že na straně žalovaného nemohlo existovat reálné podezření o zapojení stěžovatelky do podvodných mezinárodních obchodů. Žalovaný tak inicioval rozesílání informací do mnoha států EU, které neměl reálně podloženy.

[12] Krajský soud se s výpověďmi obou úředníků žalovaného nevypořádal dostatečným způsobem, kdy pouze lakonicky bagatelizoval vypovídací hodnotu obou výpovědí. Soud nepřihlédl k tomu, že oba úředníci vypovídali shodně, a to zcela nezávisle na sobě. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani časový odstup ve věci. Nadto se jednalo o první výpověď zmíněných úředníků v této věci. Věrohodnost a pravdivost výpovědí je potvrzena právě tím, že se jednalo o první vyjádření úředníků a tím, že se obě výpovědi shodují.

[13] Obchodní aktivity společnosti EI stěžovatelka nepřevzala. O tomto převzetí neměl žalovaný žádný podklad kromě toho, že společenská základna stěžovatelky byla shodná se základnou společnosti EI. V této souvislosti stěžovatelka připomíná, že společnosti jsou samostatné subjekty práva a nelze zaměňovat společníka společnosti s „vlastníkem“ společnosti, jak to opakovaně činí krajský soud.

[14] Z nově dostupných informací vyšlo najevo, že povaha systému EUROCANET byla odlišná, než jak ji soud popsal. Jednalo se o systém, jehož prostřednictvím docházelo k vzájemné výměně informací mezi členskými státy EU. EUROCANET tak nepředstavoval databázi údajů a ani nesloužil jako registr podvodných subjektů či transakcí. Z informace obdržené prostřednictvím systému EUROCANET nebyla ze strany orgánů finanční správy ČR dovozována a priori vyšší rizikovost příjemců plnění. Soud tak vycházel z mylných informací, když považoval registraci společnosti EI v systému EUROCANET za vysoce rizikovou, znamenající vysokou pravděpodobnost existence podvodných transakcí. Na tom nemůže nic změnit ani tzv. signální informace belgických správních orgánů. V rámci tohoto systému mohly být šířeny informace o jakémkoli subjektu.

[15] Na str. 5 napadeného usnesení pak soud opět nesprávně uvádí, že EUROCANET je nějaký registr, i když nové skutečnosti prokazují opak. EUROCANET není registr ve smyslu např. rejstříku zástav. Takové chápání tohoto systému není přílehavé, neboť se jedná pouze o systém pro rychlejší výměnu informací mezi členskými státy, ve kterém mohou být šířeny informace o jakémkoli subjektu, ze kterého nemůže být dovozována protiprávnost jednání.

[16] K závěru krajského soudu, že v rozsudku ve věci sp. zn. 22 A 14/2012 byl věcně posuzován tvrzený nezákonný zásah žalovaného spatřovaný v poskytnutí informací o stěžovatelce ve formulářích SCAC 2004 a nikoliv v databázi EUROCANET, uvádí, že to byl právě krajský soud, který ze skutečnosti, že společnost EI byla „zaregistrována“ v systému EUROCANET dovodil, že na straně žalovaného existovalo reálné podezření o zapojení stěžovatelky do podvodných obchodů. Krajský soud sám zařadil tuto okolnost mezi rozhodné skutečnosti. Krajský soud se nemůže distancovat od odůvodnění původního rozhodnutí a uvést, že v této věci nebyl nezákonný zásah spatřován v registraci stěžovatelky v systému EUROCANET, nýbrž v rozesílání informací na formulářích SCAC 2004. Je zřejmé, že ve zjištěném skutkovém stavu krajským soudem v původním řízení existují zásadní rozpory, které v kontextu nových skutečností neobstojí. V tomto stěžovatelka spatřuje nepřekoumatelnost napadeného usnesení.

[17] Stěžovatelka dále odkazuje na závěry meritorního přezkoumání samotného doměření daně ve zdaňovacích obdobích, kde se domáhala ochrany před nezákonným zásahem. Namítané nezákonné zásahy byly následovány doměřením daně z důvodu, že se stěžovatelka dle žalovaného zaviněně účastnila podvodných transakcí. Ohledně těchto doměřených daňových povinností však krajský soud rozsudkem ze dne 30. 4. 2014, č. j. 22 Af 22/2012 – 247, zrušil napadená rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě. Dospěl k závěru, že žalovaný společně s Finančním ředitelstvím v Ostravě měli v řízení záhy po jeho zahájení možnost seznat, že stěžovatelka od počátku činila značné množství kroků k zamezení své účasti na podvodech. Do předání zboží kupujícím se pak jednalo o zcela transparentní pohyb zboží. Krajský soud nenašel jediné pochybení, kterého se měla stěžovatelka dopustit pro to, aby bylo možno konstatovat její zavinění, potažmo absenci dobré víry. Výše uvedené zmiňuje pro prokázání toho, že žalovaný si ještě před odesláním mezinárodních dožádání, v nichž stěžovatelka spatřuje nezákonný zásah, mohl a měl učinit dostatečný obrázek o (ne)legitimitě jejího podnikání. Žalovaný tak nikdy nedisponoval podezřením v tom smyslu, že se dopouští nějaké nezákonnosti či jeho její opatření jsou v něčem nedostatečné.

[18] K nezákonnému zásahu došlo z důvodu svévole na straně úředních osob žalovaného. V této svévoli spatřuje trestněprávní souvislosti, byť orgány činné v trestním řízení toto přesvědčení nesdílí. Ba co víc, orgány činné v trestním řízení jsou toho názoru, že úřední osoby do obdržení výsledků mezinárodního dožádání neměly indicie o zapojení stěžovatelky do podvodných obchodů (v této souvislosti odkazuje na usnesení Okresního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 16. 1. 2014, č. j. 3 ZN 1011/2013 – 43). Klade otázku, jak mohou orgány veřejné moci (správní soudy na straně jedné a orgány činné v trestním řízení na straně druhé) na základě stejných skutkových zjištění dojít ke dvěma vzájemně se vylučujícím skutkovým závěrům.

[19] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném usnesení a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[23] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[24] S námitkami stěžovatelky směřujícími do přezkoumatelnosti závěrů krajského soudu týkajících se výpovědí Bc. M. M. a Ing. V. L. a závěrů týkajících se systému EUROCANET, se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Krajský soud se na straně 4 a 5 napadeného usnesení zabýval jak výpověďmi Bc. M. M. a Ing. V. L., tak i novými zjištěními týkajícími se systému EUROCANET, a dostatečně odůvodnil, proč tyto nové důkazy a skutečnosti neodůvodňují povolení obnovy řízení ve věci sp. zn. 22 A 14/2012. To, že stěžovatelka s těmito závěry krajského soudu nesouhlasí, nezakládá vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

[25] Spornou otázkou projednávané věci je, zda stěžovatelkou označené nové důkazy a skutečnosti, tedy výpovědi Bc. M. M. a Ing. V. L. (pracovníků správce daně) a vyjádření Generálního finančního ředitelství týkající se systému EUROCANET, odůvodňují povolení obnovy řízení před krajským soudem či nikoliv.

[26] Podle § 111 s. ř. s. se řízení ukončené pravomocným rozsudkem na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější.

[27] Usnesením Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 24. 10. 2013, č. j. KRPM-102881-13/TČ-2013-140581-09, byla odložena trestní věc podezření ze spáchání přečinu Maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák. kterého se měl dopustit podezřelý Bc. M. M., tím, že jako zaměstnanec Finančního úřadu v Olomouci, při výkonu své pravomoci včas neinformoval jednatele společnosti Gladius International, s. r. o. o tom, že by se mohla tato společnost účastnit nekalých obchodů, ač o tom věděl díky spolupráci s členskými státy EU v rámci prověřování „karuselových

podvodů“, přičemž byla ze strany příslušného finančního úřadu doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 1 306 136 Kč, čímž vznikla spol. Gladius International škoda v uvedené výši, neboť ve věci nejde o podezření z přečinu a není na místě věc vyřídit jinak.

[28] Nejvyšší správní soud ověřil, že Bc. M. M. při podávání vysvětlení ve věci podezření ze spáchání přečinu maření úkolu úřední osoby z nedbalosti, k otázce „zda věděli, že spol. Gladius International s.r.o. převzala stejný obchodní model, jaký dříve používala spol. Exmoore Investments s.r.o. uvedl, že nevěděl, což ani na začátku vytýkácího řízení nelze vědět. Podle jakého modelu obchodovala spol. Exmoore Investments s.r.o. neví. Věděli pouze, že spol. Gladius International s.r.o. obchoduje se stejnou komoditou, byly personálně propojeny, zboží bylo dodáváno odběratelům, převážně do Španělska, kterým byla ve Španělsku daňovou správou rušena registrace k DPH pro intrakomunitární komunikaci. Na základě těchto skutečností byly rozeslány žádosti prostřednictvím formulářů SCAC do jiných členských států EU, kdy to bylo přesně neví (někdy na jaře 2008), je to uvedeno v žádostech včetně odpovědí v trestním oznámení. (...) Teprve po získání odpovědí mohl správce daně provést vyhodnocení získaných informací. S tímto následně seznámil daňový subjekt a dal mu možnost se k zjištěným skutečnostem vyjádřit.“

[29] Bc. M. M. sice neměl postaveno na jisto, že stěžovatelka převzala obchodní model, který používala společnost EI, věděl však o tom, že tyto společnosti obchodují se stejnou komoditou, že jsou personálně propojeny a že zboží dodávají odběratelům do Španělska, kterým byla rušena registrace DPH. Z výpovědi tak lze dovodit, že žalovaný (resp. Bc. M. M. jakožto oprávněná úřední osoba) měl dostatek informací pro to, aby dospěl k závěru, že obchodní aktivity společnosti EI byly přebírány či minimálně kopírovány stěžovatelkou, resp. že byly obchodní aktivity těchto společností velmi podobné až shodné (ač samozřejmě neměl postaveno na jisto, že stěžovatelka kompletně převzala od společnosti EI její obchodní model).

[30] Výpověď Bc. M. M. je proto zcela v souladu se závěry krajského soudu ve věci, kterou stěžovatelka požaduje obnovit. Krajský soud ze shromážděných podkladů dovodil reálný základ podezření, přičemž jako rozhodné skutečnosti pro toto podezření označil mj. sjednocující osobu jednatele a společníka obou společností Milana Janu, jím avizovaný záměr převést aktivity společnosti EI na stěžovatelku a daňové doklady a jiné písemnosti, které prokázaly, že převzala či minimálně kopírovala obchodní činnost společnosti EI, neboť jejich postupy byly shodné stejně jako základní subjekty tvořící řetězec obchodní spolupráce. Je tedy zřejmé, že skutečnosti, které krajský soud považoval za rozhodující (personální propojení, shodné postupy a shodné subjekty tvořící řetězec obchodní spolupráce stěžovatelky a společnosti EI) vycházely ze správního spisu a shodují se s pozdější výpovědí Bc. M. M., pracovníka správce daně.

[31] V usnesení, je dále uvedeno, že Ing. V. L. při podávání vysvětlení uvedl mj. následující: „Na otázku, zda věděli, že spol. Gladius International s.r.o. převzala stejný obchodní model, jaký dříve používala spol. Exmoore Investments s.r.o. odpověděl, že tato skutečnost mu není známa.“

[32] Z výpovědi Ing. V. L. není vůbec zřejmé, zda měl či neměl nějaké informace o personálním propojení stěžovatelky a společnosti EI, o jejich obchodních postupech

či o subjektech tvořících řetězec jejich obchodní spolupráce. Je z ní patrné pouze to, že neví o tom, že by tato společnost převzala obchodní model společnosti EI. Tato výpověď není vůbec způsobilá zvrátit závěry krajského soudu, a to konkrétně závěr o převzetí či minimálně kopírování obchodních aktivit společnosti EI stěžovatelkou, který měl krajský soud za prokázaný výpovědí Milana Jany (úřední záznam ze dne 4. 3. 2008) a obsahem daňových dokladů a jiných písemností předložených stěžovatelkou.

[33] Lze tedy uzavřít, že pozdější výpovědi Bc. M. M. a Ing. V. L. nejsou důvodem pro povolení obnovy řízení ve věci sp. zn. 22 A 14/2012, neboť nic zásadního pro nové posouzení věci nepřinesly a nebyla tak naplněna podmínka dle § 111 s. ř. s., že výsledek obnoveného řízení může být pro navrhovatele obnovy příznivější.

[34] K námitce stěžovatelky, že krajský soud opakovaně nesprávně zaměňuje společníka společnosti s jejím vlastníkem, Nejvyšší správní soud uvádí, že Milan Jana by měl být skutečně formálně správně označován jako společník stěžovatelky a společnosti EI. Nesprávné označení nemá žádný vliv na zákonnost napadeného usnesení.

[35] Stěžovatelka dále odkazuje na usnesení Okresního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 16. 1. 2014, č. j. 3 ZN 1011/2013 – 43, ze kterého dovozuje, že orgány činné v trestním řízení jsou toho názoru, že úřední osoby do obdržení výsledků mezinárodního dožádání neměly indicie o zapojení stěžovatelky do podvodných obchodů. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka obsah usnesení interpretuje zavádějícím způsobem a vytrhává jednotlivé věty z jeho kontextu.

[36] Státní zástupce uvedl mj. následující: „*Nad rámec vedeného však pokládám z hlediska tohoto trestního řízení za stěžejní tu skutečnost, že rozhodné okolnosti a zjištění vztahující se k předmětu tohoto trestního řízení (podezření na zapojení na karuselových podvodů) získal správce daně až teprve v průběhu roku 2009, a to na základě obdržených odpovědí od cizozemských daňových orgánů, které byly obdrženy – tedy mnohem později po období, ve kterém mělo dojít podle tvrzení poškozené společnosti ke spáchání prověřovaného shora uvedeného trestného činu ze strany zaměstnanců Finančního úřadu v Olomouci. Při rozboru pracovního postupu příslušných zaměstnanců nebylo shledáno, že by došlo k jakémukoliv podezření na to, že by svým jednáním zmařili nebo podstatně ztížili splnění svého pracovního úkolu v rámci svého zařazení, neboť v okamžiku kdy pojali prvotní podezření, postupovali v rámci svých povinností a provedli dožádání k cizozemským správcům daní za účelem ověření svých podezření.*“

[37] Je nepochybné, že okresní státní zástupce rozlišuje okamžik „prvotního podezření“, kdy zaměstnanci správce daně získali prvotní podezření, že stěžovatelka může být účastna karuselových podvodů, a proto provedli dožádání k cizozemským správcům daní za účelem ověření svých podezření a dále okamžik, kdy správce daně získal „rozhodné okolnosti a zjištění“ vztahující se k podezření o zapojení stěžovatelky do karuselových podvodů (v roce 2009 na základě obdržených odpovědí od cizozemských daňových orgánů). Usnesení Okresního státního zastupitelství v Olomouci nepřináší do věci nic nového, naopak je zcela v souladu se závěry správních soudů.

[38] Jako další důvod pro povolení obnovy řízení stěžovatelka označila povahu systému EUROCANET, která je dle vyjádření Generálního finančního ředitelství odlišná, než jak ji vymezil krajský soud v rozsudku ve věci sp. zn. 22 A 14/2012 – 96.

[39] Generální finanční ředitelství v přípisu ze dne 18. 6. 2013, č. j. 28462/13/7001-21002-011073, uvedlo mj. následující: „EUROCANET tedy v předmětném období fungoval jako systém poskytování (vyměňování) spontánních informací mezi členskými státy EU. Šlo tedy o síť-systém, prostřednictvím kterého docházelo k vzájemné výměně informací. Tato výměna konkrétněji měla plně v souladu s nařízením za cíl prověření plnění daňových povinností v rámci nastaveného systému zdaňování intrakomunitárních transakcí (podle platných právních předpisů se v rámci intrakomunitárních transakcí přenáší daňová povinnost z poskytovatele plnění v jednom členském státě na příjemce plnění ve druhém členském státě, tj. poskytovatel plnění do EU uplatňuje u této transakce osvobození od daně, zatímco příjemce plnění přiznává daň z přijetí těchto plnění). Cíl výměny informací v systému EUROCANET byl obdobný jako systém výměny informací ze souhrnných hlášení, který je zaveden a používán v rámci VIES (VAT Information Exchange System) pro křížovou kontrolu plnění daňových povinností v rámci EU. (...) EUROCANET nepředstavoval rozhodně databázi údajů a ani nesloužil jako registr určitých subjektů či transakcí. Na EU úrovni nebyla stanovena jakákoli pravidla pro uchovávání těchto informací (dat) a podle nám dostupných informací nebyla vedena ani souhrnná evidence o transakcích, resp. informacích vyměňovaných systémem EUROCANET. (...) Nutno dodat, že z obdržení informace prostřednictvím EUROCANET z podnětu jiného členského státu nebyla ale z naší strany dovozována a priori vyšší rizikovost příjemců plnění, šlo pouze o podnět-informace z jiného členského státu k prověření plnění daňových povinností v rámci obecně rizikového mechanismu systému zdaňování intrakomunitárních transakcí.“

[40] Krajský soud dle stěžovatelky označil jako jednu z rozhodných skutečností „zaregistrování společnosti EXMOORE INVESTMENTS, s.r.o. na počátku roku 2008 v databázi EUROCANET, což je databáze pro zamezení daňových úniků v oblasti DPH vytvořená z podnětu specializovaných útvarů působících v některých členských státech Evropské unie. Informace se vztahují k těm subjektům, jejichž činnost byla vyhodnocena jako riziková s velkou pravděpodobností existence podvodných transakcí“. Krajský soud tedy vycházel z toho, že zaregistrování společnosti EI v systému EUROCANET s velkou pravděpodobností znamená, že transakce, jichž se tato společnost účastní, jsou podvodné.

[41] Námitka stěžovatelky není důvodná. Podle § 111 s. ř. s. je totiž pro povolení obnovy řízení nezbytná podmínka, že výsledek obnoveného řízení může být pro navrhovatele obnovy příznivější. V posuzovaném případě tato podmínka naplněna nebyla. Je vhodné připomenout, že dle závěru krajského soudu musí být poskytovaná informace vystavěna na reálném základu a musí zde existovat poměrně vysoká míra pravděpodobnosti předpokladu, že se konkrétní subjekt podvodného jednání účastní. Rozhodně pak nesmí jít o informaci zjevně nepravdivou. Krajský soud dále uvedl, že předpokladem poskytnutí informace však nemusí být nutně to, že daňový subjekt bude skutečně účasten nějakého podvodného jednání. Může docela dobře nastat situace, kdy se následně ukáže, že podezření bylo liché a ani v takovém případě se nemusí jednat o nezákonný zásah ze strany poskytovatele této informace.

[42] Z odůvodnění krajského soudu je zřejmé, že ze zjištěného skutkového stavu vyplývalo dostatek důvodů, resp. rozhodných skutečností, pro závěr, že zaslání „informace“ do jiných členských států EU, bylo vystavěno na reálném základu. Kromě stěžovatelkou výslovného tvrzení, že byla zaevidována v systému EUROCANET, který označila jako neformální síť pro rychlou výměnu informací týkajících se potenciálních podvodů typu chybějící subjekt („missing trader“), kdy v této souvislosti uváděla, že veškerí obchodní partneři, kteří s ní vstupují do obchodních vztahů, jsou na základě vykazání obchodu se subjektem, o němž je deklarováno zapojení do karuselových podvodů okamžitě terčem prověřování správců daně a mnozí po zjištění pravého důvodu prověřování okamžitě se stěžovatelkou ukončují spolupráci (srov. žalobu stěžovatelky vedenou u krajského soudu pod sp. zn. 22 Ca 267/2009), existovalo důvodné podezření, že společnost EI je účastníkem podvodných obchodů, když bylo prokázáno španělskými finančními orgány, že finální odběratelé zboží této společnosti jsou subjekty, které nejsou plátcí DPH, resp. že registraci ukončily bezprostředně po převzetí zboží. Z výpovědi společníka obou společností Milana Jany a obsahem daňových dokladů a jiných písemností bylo prokázáno, že stěžovatelka převzala či minimálně kopírovala obchodní činnost společnosti EI. Všechny tyto skutečnosti, jsou podrobně popsány na str. 10 a 11 rozsudku ve věci sp. zn. 22 A 14/2012, na jejich existenci nemůže nic změnit ani pozdější zjištění, že v rámci tohoto systému mohly být šířeny informace o jakémkoli subjektu, nikoli pouze o subjektech rizikových.

[43] Nesprávné označení tohoto systému ze strany krajského soudu nemá žádný vliv na zákonnost napadeného usnesení.

[44] Stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž odkazuje na závěry rozsudku krajského soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 22 Af 22/2012 – 247, který se týkal správních rozhodnutí, kterými byla stěžovatelce vyměřena daň z přidané hodnoty. Stěžovatelka na tento rozsudek odkázala až v kasační stížnosti, tedy až po vydání napadeného usnesení. Podle § 109 odst. 5 s. ř. s. proto nemohl Nejvyšší správní soud k závěrům rozsudku přihlédnout. Nad rámec uvedeného však Nejvyšší správní soud považuje za nutné konstatovat, že tento rozsudek není v nyní projednávané věci nikterak relevantní (vztahuje se k rozhodnutím, kterými byla stěžovatelce vyměřena daň z přidané hodnoty, kdežto předmětem posuzované věci je obnova řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, spočívajícím v zavdání příčiny k uvedení informace ohledně zapojení stěžovatelky v karuselových podvodech v odeslaných formulářích SCAC 2004). Nezákonné konečné rozhodnutí o dani bez dalšího nevypovídá nic o zákonnosti či nezákonnosti obsahu odeslaných formulářů SCAC 2004, natož o důvodnosti navrhované obnovy řízení.

IV. Závěr

[45] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[46] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední

činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu